

Pentru Smaranda Vultur, cu ocazia zilei de naștere

de François Ruegg

Mi-au trebuit câțiva ani pentru a-mi da seama că am fi putut să ne întâlnim la București, pe când studiam etnologia. La fel, mi-au trebuit mai mulți ani pentru a o remarca, în meandrele academice de la Universitatea de Vest din Timișoara, pe această intelectuală discretă, dar excepțională și pasionată de munca sa, întotdeauna în căutarea unor noi terenuri de cercetare și alături de care am avut norocul să predau timp de mai mulți ani. Împărtășim interesul pentru Banat, ea din perspectiva istoriei orale, eu mai degrabă din cea a istoriei scrise despre această regiune deosebit de interesantă, încă marcată, din punct de vedere arhitectural și urban, de un trecut „multinațional” secular. A urmărit traiectoria imigranților în România secolului al 18-lea, în epoca Habsburgilor, printre care și lorenii emigrați ulterior în sudul Franței, în regiunea

Gard. A cercetat arhivele și a intervievat descendenții acestor migranți care au urmat drumul invers celui parcurs de românii de astăzi, mergând de la vest la est, fiind germani sau sudeți.

Mai degrabă decât să detaliez traseul pe care l-am parcurs sau să apelez la amintiri, aș dori să îi dedic, de ziua ei, câteva fotografii care reprezintă, simbolic, atașamentul meu față de această țară pe care am străbătut-o de multe ori. Ea, Smaranda Vultur, mi-a înlesnit anul trecut expunerea, la Biblioteca Centrală Universitară „Eugen Todoran”, a fotografiilor din primul meu adevărat teren în România, în anii 1972 – 1973. Îi mulțumesc încă o dată !

(Traducere de Mălina Duță)

